

Hoorzitting 25-6-'24 inzake bezwaren tegen exploitatievergunning Horsterweg 57ab

Geachte commissie,

Op 5 april van dit jaar hebben wij een bezwaarschrift ingediend tegen het verlenen van een exploitatievergunning voor de huisvesting van arbeidsmigranten aan Horsterweg 57ab. In ons bezwaarschrift zijn we ingegaan op de geschiedenis van het proces met betrekking tot de exploitatievergunning. Daarbij is het slechte gedrag van de beheerder aan de orde geweest in het kader van artikel 2:67 ad 1a APV. Volgens ons had de gemeente op basis daarvan de vergunning niet moeten verlenen. Of de gemeente had in het belang van de openbare orde de vergunning moeten weigeren. Maar ja, we hebben de afgelopen jaren geleerd dat de gemeente uiteindelijk altijd kiest vóór de huisvesters en werkgevers van arbeidsmigranten en vrijwel altijd tégen de omwonenden. Het steeds weer verschuiven van het opleggen van een dwangsom, die tenslotte verrassenderwijs culmineert in een vergunningverlening is te absurd voor woorden! In deze casus is overlast aan de orde van de dag, terwijl die door de APV geborgd zou dienen te zijn. Al was het maar omdat de handhaving door de gemeente niet op orde is en aan de Horsterweg – als gevolg daarvan - de grenzen allang overschreden zijn! De overlast vindt buiten de locatie plaats en daar ziet de exploitatievergunning niet op toe. Dus ligt de schuld van eventuele overlast bij de arbeidsmigranten en kunnen de gemeente en de exploitant hun handen in onschuld wassen.

De gemeente heeft nu advocatenkantoor Hekkelman ingeschakeld. Kennelijk heeft de gemeente zelf onvoldoende expertise in huis, terwijl ze toch zelf de exploitatievergunning heeft opgesteld. Hekkelman wordt ingeschakeld met duur belastinggeld dat onder andere opgebracht wordt door de mensen die hier vanavond zitten in de hoop dat hun bezwaren eindelijk eens serieus genomen worden.

Waar het gaat om de aantasting van het woon- en leefklimaat, zoals in de bezwaren naar voren gebracht, wordt door de heer Van Moorsel van advocatenbureau Hekkelman aangevoerd dat het omgevingsplan bepaalt dat huisvesting van arbeidsmigratie op de locatie Horsterweg 57ab is toegestaan en dus moet er niet “gezeurd” worden. Zulk een opstelling gaat totaal voorbij aan de dagelijkse praktijk, waarin die aantasting manifest aanwezig is. Lees alleen al de bestuurlijke rapportage van de politie over een relatief korte periode. Desondanks weet B&W die feitelijk ontwrichtende overlast te bagatelliseren.

De puur juridische benadering – zoals die hier tentoon wordt gespreid – gaat ook volledig voorbij aan de cumulatie van huisvestingslocaties die in het gebied inmiddels gerealiseerd zijn of binnenkort worden, met alle extra overlast van dien. Kennelijk niet interessant voor juristen en bestuurders die daar zélf geen last van hebben! Het is buiten alle proporties dat Van Moorsel betoogd dat de gemeente op basis van bepalingen in de APV geen gronden heeft een exploitatievergunning te weigeren en dat het “dus” kennelijk ook niet nodig is om te motiveren waarom huisvesting op genoemde locatie noodzakelijk zou zijn. Alleen al vanuit moreel oogpunt is de gemeente ons inziens verplicht zaken aan de omwonenden wél te motiveren, al was het maar omdat diezelfde gemeente allerlei beloften in het verleden verzaakt heeft en nog steeds verzaakt. Het is te gemakkelijk te stellen dat als er toch overlast komt, geklaagd kan worden bij de beheerder en de gemeente handhavend op kan treden.

Wetende dat de beheerder in het verleden niets deed en nauwelijks luisterde naar de omgeving en de gemeente niet of onvoldoende handhaafde is er geen enkele reden om aan te nemen dat dat in de toekomst anders wordt. Dan is een verwijzing naar een eerdere uitspraak van de Rechtbank Oost Nederland van 25 oktober 2018 niet echt relevant en getuigt het slechts van de juristerij waarin de gemeente zich begeeft, zonder enige compassie of empathie voor de werkelijke situatie van de omwonenden! Wat betreft de afspraak van de gemeente dat omwonenden via een speciaal aangemaakte whatsappgroep klachten betreffende overlast kunnen melden is het tekenend dat de door de gemeente speciaal aangestelde contactpersoon voor de buurt in een mail van 8-2-'24 richting contactpersonen van de buurt stelde (citaat): *“Er moet mij wel iets van het hart, als er zoals deze week, door iemand uit de buurt een bericht wordt rondgestuurd waardoor er allerlei onrust ontstaat, dan kan het niet zo zijn **dat de gemeente meteen gaat reageren**. Ik probeer hier samen met mijn collega’s een duidelijk en onderbouwd antwoord te geven. Ik kan niet ter plekke alles uit de handen laten vallen en meteen met iets uit de buurt aan de slag gaan”*. Op zich snap ik de betrokken contactpersoon wel, maar het is misschien goed om je te realiseren dat de omwonenden niet de middelen hebben om tegen de arbeidsmigranten en/of de beheerder te zeggen dat ze even geen overlast moeten verzorgen, omdat de mensen op het gemeentehuis even geen tijd hebben...

Wat de opmerking van Van Moorsel op pagina 5 van diens verweer over de overlastmeldingen betreft: verwezen wordt naar de stellingname van B&W dat (citaat): *“de meldingen van overlast niet direct te herleiden zijn tot een bepaalde persoon dan wel een persoon die in deze inrichting verblijft”*. De conclusie van Van Moorsel staat in schril contrast tot de opmerking op pagina 4, waarin gesteld wordt dat B&W niet bestrijden dat er overlast plaatsvindt als gevolg van de huisvesting van arbeidsmigranten (en) ten aanzien van verschillende meldingen ook kan worden geconcludeerd dat de overlast kan worden herleid naar Horsterweg 57.

In het verweer wordt ook een fraai staaltje van omkering van de feiten gepresenteerd. Jarenlang hebben omwonenden het gesprek gezocht met de gemeentelijke overheid, de eigenaar van de huisvestingslocatie en de exploitant, waarbij ze óf steeds blij gemaakt werden met dooie mussen in het geval van de gemeente, óf geen gehoor vonden bij de eigenaar en de exploitant. En nu gemeente en exploitant de huisvestingslocatie willen legaliseren moeten de burgers/omwonenden ineens opdraven. Als zij dat niet doen – wijs geworden van eerdere ervaringen met het omgevingsgesprek, dat alleen maar tot valse beloftes en teleurstellingen leidde – krijgen ze te horen dat ze niet willen “participeren”. Helaas zijn de omwonenden slachtoffer geworden van de valstrik die de gemeente met haar fopspeen – het omgevingsgesprek – gesponnen heeft. In de “Richtlijnen Omgevingsgesprek” bladzijde 5 staat letterlijk dat het toevoegen van een verslag van het omgevingsgesprek aan de aanvraag een indieningsvereiste is. Maar in de praktijk hield de gemeente initiatiefnemers daar niet aan en deze bezwarencommissie heeft keer op keer die stellingname van de gemeente ondersteunt. En nu opeens krijgen de omwonenden via Van Moorsel het verwijt dat ze niet hebben willen praten. Schandelijk!

Van Moorsel stelt in diens verweer dat voldaan is aan de voorwaarden in het Bestemmingsplan Californië 1, waarin onder andere staat dat gehuisveste arbeidsmigranten (grotendeels) werkzaam moeten zijn binnen de gemeente Horst aan de Maas of Klavertje 4. Er is geen enkel bewijs dat voldaan wordt aan deze voorwaarde en voor zover ons bekend wordt dat op geen enkele wijze gecontroleerd, c.q. zijn er geen mogelijkheden om dat te controleren. Misschien even voor de duidelijkheid. De vergunning voor het huisvesten van arbeidsmigranten is al verstrekt vóór het nieuwe Paraplubestemmingsplan. Verzoeken van omwonenden met betrekking tot planschadevergoeding werden juist om die reden door de gemeente afgewezen, omdat ze te laat zouden zijn ingediend. De situatie dient ons inziens dus getoetst te worden aan de regelgeving die toen gold en niet op de later vastgestelde regelgeving, waarop Van Moorsel zich nu beroept.

De omwonenden hebben gevraagd in de vergunning op te nemen dat de beheerder Nederlands spreekt. Een overzichtelijke wens, maar de gemeente blijft op het standpunt dat het voldoende is dat die beheerder eventueel ook Duits of Engels kan spreken. Overigens gaat het de omwonenden er niet alleen om dat die beheerder Nederlands spreekt, maar ook serieus omgaat met klachten of vragen vanuit omwonenden betreffende de gehuisveste arbeidsmigranten. In ons bezwaarschrift geven we op bladzijde 2 een redelijk recent voorbeeld van hoe die communicatie dus gewoon fout loopt! Omdat er voor het gedrag van de arbeidsmigranten gewoon geen verantwoordelijkheid wordt genomen door de beheerder, ondanks alle beloftes.

In het verweer met betrekking tot het bezwaarschrift van de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten stelt Van Moorsel dat de werkgroep in haar bezwaarschrift heeft geschreven dat er eerder een exploitatievergunning is verstrekt voor de locatie Horsterweg 57abc. Dat is onjuist. We gaan er van uit dat dit een schrijffout is van de heer Van Moorsel. Ook de rest van de tekst van Van Moorsel correspondeert niet volledig met de beschrijving van de geschiedenis, die we in ons bezwaarschrift hebben opgenomen. Nogal slordig.

Wat betreft het “levensgedrag” van de beheerder stelt de heer Van Moorsel dat het bij de beoordeling daarvan moet gaan om betrokkenheid bij strafbare feiten. En vervolgens wordt gesteld dat er volgens B&W geen sprake is van slecht “levensgedrag”. Uit het voorbeeld dat wij op bladzijde 2 in ons bezwaarschrift naar voren hebben gebracht mag echter geconcludeerd worden dat er tijdens de besproken arbeidsmigrant sprake was van een strafbaar feit en vervolgens heeft de beheerder zich daar medeplichtig aan gemaakt door medewerking aan opsporing van betrokken arbeidsmigrant te frustreren dan wel geen enkele moeite te nemen alsnog die medewerking te verlenen. Dat belooft weinig goeds voor het toekomstig “levensgedrag” van de beheerder...

Gesteld wordt ten leste dat de mensenrechten en het Unierecht er niet toe doen. Onjuist: in dit geval gaat het er om dat B&W probeert de overlast in te perken door de rechten van arbeidsmigranten in te kapselen en in die zin hen niet gelijkwaardig te behandelen, zoals in het bedoelde recht wél wordt voorgeschreven. Het gaat de werkgroep niet alleen om de belangen van omwonenden, maar óók om de belangen van arbeidsmigranten. Door het stellen van de economische voordelen voor ondernemers bóven de belangen van omwonenden én arbeidsmigranten wordt duidelijk waar het College van B&W voor kiest!

Tot slot een laatste vraag: wat brengt het College van B&W er toe te bezwijken voor de dreiging met juridische procedures van de zijde van de exploitant, de dwangsomprocedure te stoppen en alsnog een vergunning te verlenen, terwijl diezelfde gemeente er geen enkel been in ziet om haar juridische krachten te keren tegen haar eigen inwoners, deels op kosten van dezelfde bewoners, zoals in het begin van mijn pleidooi aangegeven?